

Sygn. akt II PK 219/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko A. Sp. z o.o. w O.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 lutego
2015 r., sygn. akt VII Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powódki A. S. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 14 października 2014 r. oddalającego powództwo o przywrócenie do pracy u pozwanej A. Sp. z o.o. z siedzibą w O. oraz zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła w całości. Zarzucono naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1, art. 382, art. 385 oraz art. 391 § 1 k.p.c., a także naruszenie prawa materialnego, to jest art. 265 § 1 i 2 k.p.

Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, ponieważ: (-) Sąd Okręgowy rażąco naruszył art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 378 § 1, art. 382, art. 385 oraz art. 391 § 1 k.p.c. pomijając przy rozpatrywaniu apelacji część podniesionych w niej, a także w piśmie procesowym strony powodowej z 4 lutego 2015 r. zarzutów, twierdzeń i wniosków i tym samym nie została zrealizowana funkcja rozpoznawcza jak i kontrolna sądu; (-) Sąd Okręgowy rażąco naruszył art. 265 § 1 i 2 k.p. nie uwzględniając wniosku powódki o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania do wypowiedzenia umowy o pracę z 27 listopada 2013 r., pomimo że wniosek ten należało uwzględnić.

Pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wnosiła o jej odrzucenie, ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w razie przyjęcia jej do rozpoznania o jej oddalenie, a także o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ta ostatnia przesłanka występuje wtedy, gdy bez pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa materialnego i bez wnikania w szczegóły postępowania dowodowego dla oceny naruszenia przepisów prawa procesowego, można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych; oczywista zasadność skargi kasacyjnej zwykle wynika z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie SN z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439). Powołując się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, strona skarżąca powinna wykazać, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi – to znaczy wskazać w czym w jej ocenie wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest

oczywiście uzasadniona (por. postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Jednocześnie należy podkreślić, że sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia SN z 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967; z 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143). Należy zaznaczyć, że na etapie tzw. przedsądu ocenie podlegają tylko wskazywane podstawy z art. 398⁹ § 1 k.p.c., a nie podstawy skargi z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., z czego z kolei wynika, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej należy samodzielnie i odrębnie wykazać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie SN z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364).

Wniosek skarżącej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów. Skarżąca uzasadniając wniosek wchodzi w szczegóły postępowania dowodowego, wyrażając ocenę co do jego kompletności. Z analizy uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika natomiast, że Sąd Okręgowy nie tyle pominął zarzuty apelacji przedstawione w punktach c) i d), a dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ile ocenił, że wymienione w tych zarzutach okoliczności nie uzasadniały zmiany ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, a przyjętych za własne przez Sąd Okręgowy. Prowadzi to z kolei do wniosku, że okoliczności powołane przez skarżącą mające uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowią wyłącznie polemikę z oceną materiału dowodowego, w sytuacji, gdy naruszenie art. 233 k.p.c. nie może stanowić przedmiotu zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, wskazaną w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., z uwagi na treść art. 398³ § 3 k.p.c., a tym samym także uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie SN z 23 stycznia 2014 r., I UK 365/13, LEX nr 1646124 i powołane tam orzeczenia).

Ze względu na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).